

Thali Kálmán.

 Egyike kitünőbb tehetségű fiatal költőinknek, kit szelleme a ballada- és eposvilág gyönyörű mezejére ragadott,

 Thali Kálmán írta a »Ne bánts a Magyar!«

E kötet költemény, mely már második kiadását fogja érni, nagy szenzátiót csinált az olvasóközönségben, s valamint lobogós czíme érdekes, úgy tartalma is tisztán hazai történeti dicsőségek megéneklése lévén, egyikét képezi a legérdekesebb versgyűjteményeknek, kivált az újabb fiatal irodalom termékei közt.

Thali Kálmán felől sokat beszéltek, és némelyek azt kívánták ráfogni, hogy egész költészete Arany János utánzásából áll, mások ismét — csupa érdekből — azont bókolának, hogy noha epicai költő, még sincs alávetve Arany szellemének, nem az Arany-láznak. Nem igaz egyik sem, mindenik balvélekedés. Thalinak saját költészete van, mely egészen elüt Aranyétól, de tanulmányául választá e nagy költőnket, s pedig nem abban, hogy olyan formát szab a költeménynek — a mivel sokan betöltnek hiszik lenni a studium fogalmát, — mert ezt épen nem találjuk benne, de igen iparkodik verseit a magok nemében, azon rendszer szerint emelni a tökély fokára, mint Arany. Hogy azután hasonlóságok fordulnak elő, az világos, de akkor Aranyra is ráfoghatnák, hogy Horátiust utánozza, a mi pedig nyilván halatlan beszéd. Tehát csak ennyiben van alávetve Thali Arany szellemének.

Költeményei oly sajátossággal bírnak, hogy száz közül is rájuk lehet ismerni, s ez már önmagában is elég arra, hogy önnálló költőnek nyilvánítassék. Verselése szabályos, rimei tiszták, kép-

zelme tüzes, nyelve pedig egészen új. Mert Thali, mint epikai költő, a nemzet krónikáit tanulmányozta, oly költőket, kiknek neveit se tudják sokan, s azért oly megragadó műveiben az a sajátos nyelv, mely az ősit a jelenivel mintegy harmóniába hozza. Legszebb balladája — legalább nekem leginkább tetszett — a két Görgényi ostrom, s költői beszélei közt a Bálványosi vár.

Thali Kálmán lyrai költeményei, bár balladáitól nagy messze állanak, sok szépséggel birnak. Különösen érzelmeiben magasztos, és megható. A Győri Közlöny ez évi első száma hozta „Születésem napja” című versét, mely gyönyörűen van írva, csak hogy olyan nagy levertséget okoz abban, a ki olvassá. Minek kívánsz te meghalni fiatal költő, a kitől a haza és polgár méltán sokat várhatnak? Kivált barátid szívére ne üss több oly sebet lyráddal, mert különben — úgy segéljen — olyan kritikát írok rájok, hogy azt sem fogod tudni, megszületté-e, nem hogy meghalj!

Kálmán a költészetet, mint minden tehetség, kora ifjúságában kezdé plántálni, s ez mai napig szép sikerrel és szorgalommal működik. A pesti prot. theologiai intézetnek egyik jelesebb növendéke, s igen imposant fiatal ember. Nagy magas termettel bir, s fekete haja, magas homloka, fekete szemoldei alatt a mélyvilágu kék szemek feltünővé teszik arcját. Kálmán mind szellem, mind szív dolgában egyike a legkedvesebbeknek, — barátsága enyhe árnyként hat a szívre, midőn vigasztal, vagy saját ügyét őszinte nyíltsággal köti a szellemrokon lelkére.

Adja Isten, hogy mind ő, mind Győri Vilmos, sokra vigye dolgát az életben, hogy egykor büszke önérzettel gondoljanak vissza azon időre, midőn költői küzködés és egy szűk terem előadási közt is megnyerék vala a közbecsülést, majd egykor, midőn már a *nemzeti elismerés anygala* fogja neveiteket harsogtatni *zöngé kobzán!*